

Haenchens Bayreuth *Parsifal* nu op DVD en Blu-ray Disc

door Jan Achten

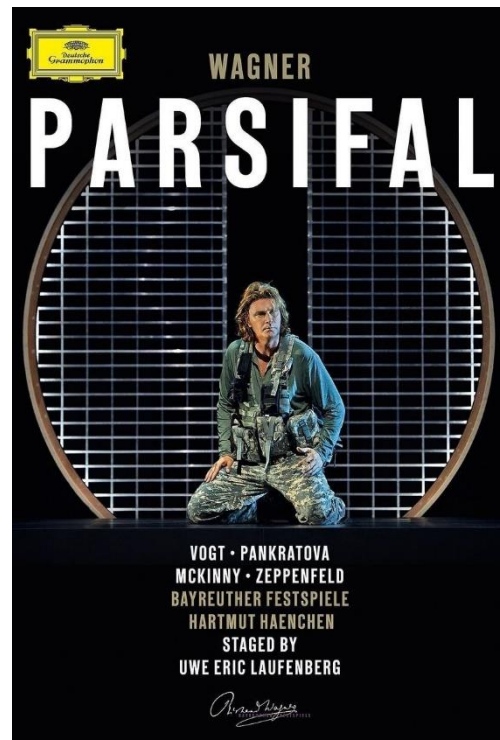
Deutsche Grammophon heeft de *Parsifal*-uitvoering uit Bayreuth van 2016 nu op DVD en Blu-ray uitgebracht. In *Wagner Spectrum* 2017/2 staat een recensie van Andreas Falentin. Deze is erg kritisch over de encenering van Eric Laufenberg, waarvoor wij u naar *Wagner Spectrum* verwijzen. Maar dan die over ons erelid:

‘Een geheel ander beeld levert de muzikale kant. Een CD-weergave van de uitvoering zou probleemloos in de toch al rijke kopgroep van deze discografie passen. Hartmut Haenchen, drie weken voor de première voor Andris Nelsons ingevallen, dirigeert een doelgerichte, maar nimmer zwaar op de hand liggende, *Parsifal*. Hij spant op bewonderingswaardige wijze – en met werkelijk vlotte tempi – de grote bogen die nodig zijn om Wagners late muziekdrama werkelijk muzikaal te beleven. Het ‘Bühnenweihfestspiel’ komt geheel en al, zo ongeveer aan het einde van Akte I, tot zijn recht, maar in de eerste plaats dirigeert Hartmut Haenchen theatermuziek, vindt talloze kleuren en kleurnuances die zich steeds weer met het spel en met de zangstemmen verbinden en door voortdurend nieuwe

klankmetamorfosen de handeling in gang zetten, becommentariëren, belichten. Nergens is er stilstand, ook geen overdadigheid, wel overal concentratie en vreugde in het musiceren. Koor en orkest zetten dat gewoonweg op bezielde wijze om, gevoed door talrijke briljante individuele stemmen.

Daarbij komt een geweldig zangers ensemble. Aan hun geëngageerde vertolking heeft het zeker niet gelegen dat de productie als geheel niet gelukt is. Georg Zeppenfeld zingt een niet van zijn stuk te brengen Gurnemanz, met een klankschoonheid, een muzikale nuancerijkdom en een retorische pregnantie die voorlopig moeilijk te overtreffen zal zijn. Klaus Florian Vogt heeft de eerste akte nodig om werkelijk op gang te komen, presteert nadien iets buitengewoons: hij zingt namelijk de slotmonoloog alsof die voor hem persoonlijk is geschreven. Elena Pankratova heeft duidelijk – niet slechts tegenwoordig een zeldzaamheid – de vocale gestalte voor een Kundry, beschikt over het benodigde fundament, groot volume en een heldere en sterke hoogte. Bij haar zou je iets meer lenigheid en vanzelfsprekender omgang met de Duitse taal wensen, maar veel concurrentie heeft zij tegenwoordig in deze rol niet te duchten. Ryan McKinny onderwerpt zich met grote hartstocht aan de muzikale en voor deze encenering juist voor Amfortas erg extreme voorstellingsvereisten in zijn rol. Aan Klingsor (de inmiddels overleden Gerd Grochowski) fascineert daarentegen de soevereiniteit zonder opwinding, waarmee hij de monstrueuze neurotiek van deze vaak zo gechargeerd weergegeven rol helemaal uit de muziek ontwikkelt. Karl-Heinz Lehner is een geschikt insisterende en van zeer mooi timbre voorziene Titirel. Ook de kleine rollen worden overtuigend neergezet. Muzikaal is deze *Parsifal* werkelijk een succes.’

Als je je de kritische recensies herinnert van de Ring-weergave van DNO op CD, knipper je even met de ogen met deze recensie.